

Από τις Εξεγέρσεις και τις ...«Εξεγέρσεις» στην επιτακτική ανάγκη πάλης για Παλλαϊκά Μέτωπα Αυτοδύναμων Οικονομιών

Παλεύουμε για την ανάδειξη Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου

Σήμερα γίνεται παντού λόγος για τις αυθόρμητες, βασικά, εξεγέρσεις που ξέσπασαν πρόσφατα, από την Τουρκία, ως τη Βραζιλία και τώρα την Αίγυπτο, τις οποίες κάποιος «υπερ-επαναστάτες» αναλυτές ή και κονδυλοφόροι του κατεστημένου, τις παρουσιάζουν ακόμα και ως επαναστάσεις! Όμως τόσο η πρώτη Αραβική «Άνοιξη» όσο και η σημερινή «Δεύτερη» που επεκτάθηκε σε «Τουρκική Άνοιξη» και «Βραζιλιανική Άνοιξη», μετατρέπονται σε «Χειμώνες» για τα χειμαζόμενα λαϊκά στρώματα, που συνθλιβονται κάτω από τον ζυγό της Νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης. Σε ό,τι αφορά δε τις προσχεδιασμένες από την Υπερεθνική Ελίτ ένοπλες «εξεγέρσεις» σε Λιβύη και Συρία, που με τη βοήθεια «εξεγεργμένων» και μισθοφόρων που καλούσαν το ΝΑΤΟ σε βοήθεια τους (και τους οποίους οι ποικιλώνυμοι «αριστεροί» της Παγκοσμιοποίησης ανέδειξαν σε Επαναστάτες!), μετατρέποντας τις χώρες αυτές σε απέραντα πεδία σφαγής δεκάδων χιλιάδων λαού και εμφυλίων πολέμων, τα λόγια είναι περιττά καθώς ακόμη και δυτικές ΜΚΟ έχουν καταδείξει εδώ και καιρό τι είδους «Άνοιξη» επέφεραν...

Έτσι, παρόλη τη λαϊκή και αρκετά αυθόρμητη συμμετοχή στις περιπτώσεις των εξεγέρσεων που έγιναν ενάντια σε **πελατειακά καθεστώτα** (σε αντιδιαστολή με τα μη-πελατειακά της Λιβύης και Συρίας), μπορεί να δειχτεί ότι κατά την πρώτη μεν «Αραβική Άνοιξη» και συγκεκριμένα σε Αίγυπτο και Τυνησία, η Υπερεθνική Ελίτ είχε προετοιμάσει από πριν το έδαφος σε τεχνικό και οργανωτικό επίπεδο για τη χειραγώγηση των εξεγέρσεων προς ανώδυνες κατευθύνσεις (βλ. π.χ. την ομιλία Ομπάμα το 2008 όπου περιέγραφε εύγλωττα τη νέα στρατηγική «εκδημοκρατισμού» στη Μ. Ανατολή). Αυτό έγινε σε συνεργασία τόσο με τα διεθνή ΜΜΕ (δυτικά- BBC, CNN κλπ, όσο και Αραβικά – Al Jazeera, Al Arabiya κλπ.), όσο και με τα όργανα της διεθνούς εκφυλισμένης «Αριστεράς» (Guardian, Le Monde κλπ.), καθώς και με την καταλυτική βοήθεια των social media (Facebook, Twitter), τα οποία καλούσαν σε μαζική κινητοποίηση τον λαό που «έβραζε» από κάτω. Δεκάδες νέοι λογαριασμοί στο Facebook και το Twitter, πολλές φορές με «έτοιμους» 1000άδες «ακόλουθους», οι οποίοι δημιουργήθηκαν στα κοινωνικά ηλεκτρονικά μέσα, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα με τη βοήθεια και μυστικών υπηρεσιών της Δύσης, καθώς και από σκιδώεις Αραβικές «Οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων», που πολλές φορές αποτελούνταν από...1 ή 2 άτομα –συνήθως αυτό-εξόριστους φιλο-δυτικούς «ακτιβιστές», που είχαν την έδρα τους πάλι στη Δύση (!)--, κατέλυσαν τα κινήματα αυτά με ανώδυνα και «πιασάρικα» αιτήματα («Να πέσει» ο Μουμπάρακ ή ο Μπεν Άλι κτλ.)!

Σε ό,τι αφορά τις σημερινές εξεγέρσεις στην Τουρκία, Βραζιλία και Αίγυπτο, το κοινό στοιχείο που τις συνδέει είναι η πιο αυθόρμητη συμμετοχή του λαϊκού παράγοντα ενάντια σε άκρως συντηρητικά και υποτελή καθεστώτα, που είχαν ως βασικό αίτιο την εξαθλίωση που επέβαλλαν οι άγριες πολιτικές της Νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης που ακολουθούν. Αυτά τα στοιχεία δημιούργησαν ένα εκρηκτικό κοινωνικό μίγμα και οδήγησαν σε επιθέσεις των εξεγεργμένων όχι μόνο ενάντια σε κυβερνητικούς στόχους, αλλά (π.χ. στη Βραζιλία) και κατά συμβόλων του διεθνοποιημένου συστήματος – τράπεζες, πολυεθνικές εταιρίες κτλ..

Όμως, η συμμετοχή ενός **ετερόκλιτου «πλήθους»** που αποτελείτο από τα συνθλιβόμενα κάτω από την παγκοσμιοποίηση και την αστυνομική βία του καθεστώτος Μουμπάρακ λαϊκά στρώματα, μέχρι τα πιο πολιτικά συνειδητοποιημένα (ριζοσπάστες σοσιαλιστές, Νασερικοί κ.λπ.), και από τη μεσαία τάξη και τα αστικά στρώματα που εξέφραζαν οι ΜΚΟ και η «νεολαία του Facebook», μέχρι την εργατική τάξη και τους Ισλαμιστές, σε συνδυασμό με την **καταλυτική αοριστία των στόχων** των ριζοσπαστικών τμημάτων και την **ενεργότερη παρουσία των συντηρητικότερων αστικών και μεσαίων στρωμάτων**, έκαναν προδιαγεγραμμένη την αποτυχημένη πορεία των εξεγέρσεων. Έτσι, τα στρώματα αυτά, έχοντας ισχυρότερα μέσα επικοινωνίας (π.χ. social media, εφημερίδες, ίντερνετ κλπ.) αλλά και ελεύθερο χρόνο, πάλευαν, σε συνεργασία με την ντόπια και διεθνή εκφυλισμένη «Αριστερά», απλά για να «φύγει» ο Μουμπάρακ ή ο Μπεν Άλι, και σήμερα ο Μόρσι ή ο Ερντογάν, καθώς και για δικαιώματα (πολλές φορές με «αντικαπιταλιστική» ή «αναρχική» σάλτσα). Τα στοιχεία αυτά οδήγησαν και σε αυτές τις περιπτώσεις σε αποτυχία, με συνέπεια τόσο η δεύτερη «Αραβική Άνοιξη», όσο και η Τουρκική και η Βραζιλιανική, να μετατρέπονται γρήγορα σε «Χειμώνες» που φαίνεται θα ρίξουν στην απογοήτευση και νέες περιπέτειες τους λαούς αυτών των πελατειακών χωρών.

Στην περίπτωση της Τουρκίας, το αρχικό «τσουνάμι» της πλατείας Ταχρίρ έχει πλέον εκφυλιστεί και η κυβέρνηση τώρα το μόνο που βασικά συζητάει είναι απλά το αίτημα να μη γίνει το...πάρκο που ήταν η αφορμή της εκεί εξέγερσης! Στην περίπτωση της πιο μαχητικής Βραζιλιανικής εξέγερσης, η ντόπια «Αριστερή Κυβέρνηση» της συμφοράς, (πρώην) αγαπημένο «εξωτικό πρότυπο» για τη δική μας «Αριστερή Κυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ και των παραμάγαζων του, απλά προχώρησε σε κάποιες μικρο-μεταρρυθμίσεις.

Τέλος στην Αίγυπτο, η υποτελής στην Υπερεθνική Ελίτ και, άκρως συντηρητική, Μουσουλμανική Αδελφότητα που επιβλήθηκε μετά την πρώτη αποτυχημένη εξέγερση, με τη καθοριστική συμβολή για άλλη μια φορά του ελεγχόμενου από τη Δύση στρατού που πραγματοποίησε ένα «μαλακό πραξικόπημα», συναίνεσε κάτω από τη λαϊκή πίεση εναντίον του συντηρητικού καθεστώτος Μόρσι, στην πιθανά προσωρινή της αντικατάσταση από μια συμμαχία αδίστακτων καρπαζοεισπρακτόρων της Υπερεθνικής Ελίτ, όπως ο Ελ Μπαραντέι και ο Μούσσα. Ήδη μόλις προχτες ο Ελ Μπαραντέι, ανδρείκελο της Υπερεθνικής Ελίτ που έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην επέμβαση της στο Ιράκ, αναδείχτηκε σε Αντιπρόεδρο της «μεταβατικής» κυβέρνησης στην Αίγυπτο. Σήμερα στη χειμαζόμενη χώρα τα πράγματα δείχνουν ότι λόγω αυτών των μεθοδεύσεων της υπερεθνικής ελίτ και των ντόπιων οργάνων της, ο λαός οδηγείται σε μια νέα εστία εμφυλίου πολέμου στον Αραβικό χώρο. Όλες λοιπόν οι εκφάνσεις των εξεγέρσεων ενάντια σε πελατειακά καθεστώτα ήταν συμβατές με τη στρατηγική του γενικότερου «εκδημοκρατισμού» που έχει επιλέξει τα τελευταία μόλις χρόνια η Υπερεθνική Ελίτ για τη Μ. Ανατολή σε συνεργασία με τους «καταλληλότερους» ντόπιους εγκάθετους της, ακόμα και αν αυτή η στρατηγική οδηγεί ακόμα και σε μη αναμενόμενες εστίες έντασης, που κάθε άλλο παρά την απειλούν.

Στις **μη-πελατειακές χώρες** από την άλλη της Λιβύης και της Συρίας, έγιναν (και στη Συρία είναι σε εξέλιξη) ένοπλες «εξεγέρσεις», που όπως μπορεί να δειχτεί είχαν προσχεδιαστεί από την Υπερεθνική Ελίτ, σε συνεργασία με τον Σιωνιστικό της βραχίονα, τη Σιωνιστική/Ισραηλινή Ελίτ. Τάγματα θανάτου, εκπαιδευμένα και πολλές φορές καθοδηγούμενα από Δυτικούς πράκτορες, εισέβαλλαν στις χώρες αυτές, προερχόμενα κυρίως από τα σατραπικά καθεστώτα του Κόλπου (κυρίως Κατάρ) και τη Σαουδική Αραβία. Τα τάγματα θανάτου αυτά είχαν εκπαιδευτεί, όπως έχει αποκαλυφθεί, σε δυτικές βάσεις (όπως στο ..Κόσοβο), και συνεργάστηκαν με τα πιο αντιδραστικά τμήματα (αστικά ή ακραία ισλαμοφασιστικά στοιχεία) του πληθυσμού (π.χ. στη Λιβύη), με στόχο την ανατροπή γενικά λαοπρόβλητων καθεστώτων που είχαν προέλθει από εθνο-απελευθερωτικά ή σοσιαλιστικά κινήματα όπως το Μπααθικό. Τα καθεστώτα λοιπόν αυτά ήταν μη-πελατειακά, σε αντίθεση με τα όσα διαστρεβλωμένα παρουσιάζουν ως «επιχειρήματα» διάφοροι «Μαρξιστές» της συμφοράς με βάση απλά τις ευκαιριακές συμμαχίες που έκαναν με κάποιες Δυτικές ελίτ οι Καντάφι-Άσαντ. Στη δε «εξέγερση» στη Συρία, παρότι στην αρχή συμμετείχαν σε λαϊκές διαδηλώσεις κατά του καθεστώτος διάφοροι καλοπροαίρετοι φιλελεύθεροι, αριστεροί κ.λπ., μπορεί να τεκμηριωθεί ότι σύντομα παρείσφρησαν διάφοροι ένοπλοι «διαδηλωτές», οι οποίοι άρχισαν να πυροβολούν όχι μόνο μέλη των σωμάτων ασφαλείας αλλά και άλλους διαδηλωτές, δίνοντας το έναυσμα για την, και εκεί, προσχεδιασμένη από την Υπερεθνική Ελίτ ένοπλη εξέγερση, που έχει πάρει τη μορφή ενός πολυετούς αιματηρού εμφυλίου. Με θύμα για άλλη μια φορά τον λαό της Συρίας που στην πλειονότητα του στηρίζει το καθεστώς κατά των ξένων εισβολέων και των ένοπλων μισοφόρων τους.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΝΟΠΛΕΣ «ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ» ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΠΑΛΛΑΪΚΩΝ ΜΕΤΩΠΩΝ ΓΙΑ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Το κοινό στοιχείο όλων των εξεγέρσεων και «εξεγέρσεων» των τελευταίων 40 χρόνων, τόσο σε εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα (Δεκέμβρης '08, Φλεβάρης 2012 κλπ.) είναι η αποτυχημένη ή και αντιδραστική τους πορεία και έκβαση. Και αυτό γιατί η έλλειψη ενός σαφούς προγράμματος με συγκεκριμένους Στόχους κατά της Νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης, η οποία μετατρέπει σε άθυρμα εκατομμύρια λαού στις αδίστακτες επιδιώξεις της Νέας Διεθνούς Τάξης και της Υπερεθνικής Ελίτ, κάνει τις εξεγέρσεις τέτοιου τύπου σήμερα ανίκανες να επιφέρουν την παραμικρή ουσιαστική βελτίωση προς όφελος των λαών του Νότου αλλά και του Βορρά (βλ. π.χ. τις πρόσφατες εξεγέρσεις στη Γαλλία ή στη Βρετανία). Η συμμετοχή ενός ετερόκλητου «πλήθους» στις εξεγέρσεις αυτές, από τα λαϊκά μέχρι τα πιο συνειδητοποιημένα ριζοσπαστικά στρώματα μέχρι μεσαία στρώματα που έχουν τη δύναμη να επηρεάζουν καθοριστικά την «κοινή γνώμη», όταν συνδυάζεται με την πλήρη απουσία ενός συγκεκριμένου και σαφούς λαϊκού προγράμματος για την αποτίναξη των ντόπιων οργάνων της Υπερεθνικής Ελίτ και την έξοδο από την Παγκοσμιοποίηση (όπως αυτό ενός Παλλαϊκού Μετώπου για την Κοινωνική-Εθνική Απελευθέρωση που προτείνουμε), τις οδηγεί μαθηματικά σε αποτυχία ή ακόμη και σε αντιδραστικές εξελίξεις. Η διείσδυση και επικράτηση με διάφορες μεθοδεύσεις, ανώδυνων μεταμοντέρνων «προταγμάτων» από την Αριστερά της Παγκοσμιοποίησης που παρουσιάζονται με «αμεσοδημοκρατικό» ή επαναστατικό προσώπιο (όπως φάνηκε περίτρανα με τους «Αγανακτισμένους»), αλλά και η κτηνώδης Τεχνολογία της Βίας που διαθέτουν οι κατά τόπους Στρατοί Εσωτερικής Κατοχής της Υπερεθνικής Ελίτ, κάνουν αδύνατη κάθε ουσιαστική αποτίναξη των ντόπιων και ξένων ελίτ που εφαρμόζουν Οικονομική (π.χ. Ελλάδα) ή Στρατιωτική Κατοχή (π.χ. Αίγυπτος).

Με βάση λοιπόν την πρόσφατη εμπειρία –Από την Αργεντινή, μέχρι τη Βραζιλία και την Αίγυπτο– είναι πλέον αδύνατον **μέσα στα πλαίσια** της Νέας Διεθνούς Τάξης που επέβαλλε η Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση και η καθολικέυση του συστήματος της Αντιπροσωπευτικής «Δημοκρατίας», να επέλθουν πραγματικά ριζοσπαστικές αλλαγές και να αποτιναχθεί η Νέα Διεθνής Τάξη που αναδύθηκε πριν 30 χρόνια περίπου. Και αυτό, πόσο μάλλον όταν ακόμα και εξεγέρσεις με πολύ υψηλότερο επίπεδο συνειδητοποίησης, και σε εποχές όπου υπήρχε πολύ ισχυρός ο αντισυστημικός υποκειμενικός παράγοντας, όπως αυτή του Μάη του 68, όχι μόνο απέτυχαν, αλλά μάλιστα προσέφεραν και διαστρεβλωμένα θεωρητικά επιχειρήματα στην Υπερεθνική Ελίτ περί της σημασίας του «ατομικού» και των Ατομικών δικαιωμάτων, συμβάλλοντας στη σημερινή επικράτηση της **Ιδεολογίας των Δικαιωμάτων έναντι κάθε άλλης αξίας. Αυτή είναι και η βασική Ιδεολογία της Παγκοσμιοποίησης** και χρησιμοποιείται σήμερα τόσο για τους Στρατιωτικούς Πολέμους (με τη βοήθεια εισαγόμενων μισοφόρων και «επαναστατών» που καλούν το ΝΑΤΟ, όπως στη Λιβύη και τη Συρία), αλλά και για τους ακόμα

περισσότερους Οικονομικούς Πολέμους της Υπερεθνικής Ελίτ, όπως αυτοί που λαμβάνουν χώρα στον Ευρωπαϊκό Νότο (π.χ. το δικαίωμα της ιδιοκτησίας των τοκογλύφων-δανειστών).

Σε αυτή την τόσο κρίσιμη συγκυρία, προβάλλει ως μοναδική λαϊκή λύση για τον λαό της κάθε χώρας η πάλη για τη ρήξη με τη Νέα Διεθνή Τάξη και τη Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση που την ανέδειξε, (η οποία στη χώρα μας εκφράζεται κυρίως μέσα από την ΕΕ αλλά και τον ΠΟΕ κλπ), μέσα από Λαϊκά Μέτωπα για Αυτοδύναμες Οικονομίες. Παλεύουμε λοιπόν σε κάθε χώρα για τη δημιουργία ΛΑΪΚΩΝ ΜΕΤΩΠΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, μέσα από το χτίσιμο Αυτοδύναμων Οικονομιών. Μόνο με Ενώσεις Αυτοδύναμων Οικονομιών που ξεκινούν «από τα κάτω», από κάθε λαό ξεχωριστά, είναι δυνατή η σταδιακή αποτίναξη της Νέας Διεθνούς Τάξης και των ξένων και ντόπιων ελίτ, που την επιβάλλουν με Οικονομικούς Πολέμους (όπως στα παρ' ημίν), αλλά και Στρατιωτικούς ενάντια σε λαούς που αντιστέκονται σε αυτή την Παγκοσμιοποιητική διαδικασία.

Αυτή η πάλη, που ξεκινάει σήμερα από κάθε λαό που ισοπεδώνεται οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά από την Παγκοσμιοποίηση, θα οδηγήσει σε έναν πραγματικό Διεθνισμό που θα στηρίζεται στην αλληλεγγύη και αμοιβαία βοήθεια των λαών, που, έχοντας ανακτήσει την Οικονομική και Εθνική τους κυριαρχία, θα είναι σε θέση να αποφασίσουν το είδος κοινωνικο-οικονομικού συστήματος που επιθυμούν (ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΡΑΤΙΚΙΣΤΙΚΟ Ή ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ κ.λπ.).

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡ-ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΡΗΤΟΡΕΙΑ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ»

Απορρίπτουμε λοιπόν την «υπερ-επαναστατική γυμναστική» των αριστερών ηγεσιών που μιλούν ανιστόρητα για την «επανάσταση» που...έρχεται, και για γενικόλογες «Ρήξεις» με την ΕΕ κλπ. (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ.) ή έστω για τη σοσιαλιστική «λαϊκή εξουσία» (ΚΚΕ), στέλνοντας την ανάγκη εξόδου από την ΕΕ και το χτίσιμο Αυτοδύναμης Οικονομίας, έξω από την Παγκοσμιοποίηση, στις ελληνικές καλένδες. Πολύ περισσότερο απορρίπτουμε απατεωνίστικα αιτήματα για άμεση μονομερή έξοδο από την Ευρωζώνη αλλά όχι από την ...ΕΕ («PLAN B», ΕΠΑΜ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ.). Απορρίπτουμε επίσης την ανέξοδη ρητορολογία των μεταμοντέρνων αναρχο-αριστερών που εξιδανικεύουν τις εξεγέρσεις ή ακόμη χειρότερα, αγκαλιάζουν τις ΝΑΤΟϊκές «εξεγέρσεις» τύπου Λιβύης και Συρίας, μη βλέποντας την εφιαλτική τροπή που παίρνει σήμερα παντού η Κοινωνική Πάλη και την παντοδυναμία του διεθνοποιημένου συστήματος Εξουσίας!

Οι –στην πραγματικότητα– σημερινές «σέχτες», που οι θέσεις τους, παρά την πλέρια προβολή τους από τα «εναλλακτικά» ΜΜΕ, είναι κοινωνικά ανύπαρκτες και χωρίς λαϊκά ερείσματα, πλέον παίζουν καθοριστικό ρόλο αποπροσανατολισμού ενεργών κομματιών του λαϊκού κινήματος, ή ακόμη και σπρώχνουν (άθελα τους ή και κάποιες φορές συνειδητά) ευρέα λαϊκά στρώματα σε φασίζουσες «εθνικιστικές» καρικατούρες, όπως η Χρυσή Αυγή, την οποία οι ίδιες πολύ-προβεβλημένες αριστεριστικές ή «αναρχικές» οργανώσεις ανακηρύσσουν ως τον υπ' αριθμόν ένα κίνδυνο σήμερα, και όχι την Υπερεθνική Ελίτ!!!

ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ;

Είναι λοιπόν περισσότερο επείγουσα παρά ποτέ η δημιουργία «από τα κάτω» ενός παλλαϊκού Μετώπου κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης αν θέλουμε ν' αποφευχθεί η ολοκληρωτική καταστροφή μας. Μιλάμε δηλαδή για απελευθέρωση που είναι:

(Α) ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, εφόσον είναι τέτοια η αλληλεξάρτηση συμφερόντων της ντόπιας με αυτά της υπερεθνικής ελίτ, και των προνομιούχων στρωμάτων της αστικής τάξης στη χώρα μας με τα αντίστοιχα στρώματα στην ΕΕ, ώστε μόνο αν ο απελευθερωτικός αγώνας στρεφόταν ενάντια στις ελίτ αυτές και τα αντίστοιχα προνομιούχα στρώματα θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για την κοινωνική απελευθέρωσή μας, δηλαδή για την πολιτική και οικονομική αυτοδιεύθυνσή μας σαν Λαού.

(Β) ΕΘΝΙΚΗ, εφόσον η Ελλάδα (και οι χώρες γενικά του Ευρωπαϊκού Νότου) δεν έχει πια την παραμικρή οικονομική και πολιτική κυριαρχία, δηλαδή ούτε αυτή που είχε από της ίδρυσης του Ελληνικού κράτους, μια κυριαρχία που βέβαια ήταν αποτέλεσμα λαϊκών αγώνων. Πάντα είχαμε δικό μας νόμισμα και επομένως νομισματική πολιτική, και δική μας δημοσιονομική πολιτική, δηλαδή ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής κυριαρχίας, που ελεγχόταν βέβαια από μια σχετικά υποτελή (με διαβαθμίσεις ανάλογα με την περίοδο) ντόπια αστική ελίτ. Τώρα όμως έχουμε μια κυβέρνηση από καθαρά ανδρείκελα της Τρόικας που υπακούουν άμεσα την κάθε εντολή της για να εκταμιεύεται η εκάστοτε δόση ενός Χρέους που δεν πρόκειται (ούτε μπορεί πρακτικά, ακόμα και με εκτιμήσεις/αναλύσεις κατεστημένων οικονομολόγων στο εξωτερικό) να ξεπληρωθεί ποτέ, ιδιαίτερα μέσα στην ΕΕ. Επομένως, η δημιουργία των προϋποθέσεων οικονομικής αυτοδυναμίας από μια κυβέρνηση Λαϊκής Ενότητας είναι αναγκαία για την πραγματική εθνική απελευθέρωση. Αυτό σημαίνει ότι η Εθνική Απελευθέρωση πρέπει να επιτευχθεί παράλληλα με την Κοινωνική (της οποίας η πάλη θα πρέπει να συνεχιστεί και μετά την Εθνική απελευθέρωση) και όχι το αντίστροφο, όπως υποστηρίζουν διάφορες εθνικιστικές και «πατριωτικές» δυνάμεις.

Τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα με τις ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, που άλλωστε στηρίζουν τη σημερινή κοινοβουλευτική Χούντα.

ΤΟ ΜΕ.Κ.Ε.Α., ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ (ΑΜΕΣΟΙ-ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ) ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΑΓΩΝΑ

Το Λαϊκό Μέτωπο για την Κοινωνική-Εθνική Απελευθέρωση (ΜΕ.Κ.Ε.Α.) συστάθηκε για να αποτελέσει τη μαγιά για τη δημιουργία Λαϊκομετωπικών Πυρήνων στην Ελλάδα που θα πρέπει να παλέψουν για να οδηγήσουν σε Συνελεύσεις Λαϊκού Μετώπου γειτονιάς, στους τόπους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, και σε Συνομοσπονδίες τους σε Εθνικό επίπεδο. Το Μέτωπο θα πρέπει να παλέψει για την εφαρμογή των παρακάτω απαραίτητων στόχων, μέσω μιας Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου, χρησιμοποιώντας μορφές Πάλης όπως αυτές που περιγράφονται στη συνέχεια.

ΣΤΟΧΟΙ (ΑΜΕΣΟΙ-ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ): ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οι άμεσοι και επιτακτικοί στόχοι του Μετώπου που πρέπει να επιτευχθούν για τη μόνιμη έξοδο από την κρίση είναι οι εξής:

[1] **Άμεση μονομερής έξοδος μας από την ΕΕ** (και όχι μόνο από την Ευρωζώνη), η οποία αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την ανάκτηση της απαραίτητης οικονομικής κυριαρχίας μέσα από την κατάργηση των «4 ελευθεριών» που επιβάλλει η Παγκοσμιοποίηση.

[2] **Ακύρωση όλων των δανειακών συμβάσεων, Μνημονίων και σχετικών Νόμων που υπέγραψαν οι κυβερνήσεις της κοινοβουλευτικής Χούντας με παράλληλη ολοκληρωτική στάση πληρωμών των τοκοχρεολυσίων (που σημαίνει μονομερή διαγραφή του χρέους)**, εφόσον πρωταρχικός στόχος σήμερα είναι να σταματήσουμε το ξεπούλημα του κοινωνικού μας πλούτου, με αφορμή το Χρέος (που δεν αναγνωρίζουμε, φυσικά, αφού δεν ρωτήθηκε ποτέ γι' αυτό ο Λαός), στους ξένους τοκογλύφους, πράγμα που θα έκανε αδύνατη κάθε ιδέα Οικονομικής Αυτοδυναμίας στο ορατό μέλλον.

[3] **Αναγκαστική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση κάθε κοινού αγαθού που έχει περιέλθει μέσα από τη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, στην ιδιοκτησία των ξένων και ντόπιων ελίτ καθώς και κοινωνικοποίηση όλων των βασικών οικονομικών τομέων.**

Τα παραπάνω πρέπει να συνοδευτούν από μια σειρά άμεσων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων **ΜΟΝΙΜΩΝ ΕΛΕΓΧΩΝ** επάνω στις Αγορές και κατάργηση των «4 Ελευθεριών» της Παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ, όπως περιγράφονται λεπτομερώς στην **«ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΤΩΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ»**.

Ενδιάμεσος στόχος είναι το χτίσιμο Αυτοδύναμης Οικονομίας που θα ελέγχεται από τον Λαό, μέσα από ένα μίγμα ιδιοκτησίας και ελέγχου των οικονομικών πόρων, όπως περιγράφεται **στη θέση 7 της «Εκκλήσης»**. Αντίστοιχα, οι **πολιτικές αποφάσεις** θα μπορούσαν να λαμβάνονται από τις Συνελεύσεις των πολιτών κατά τόπους, σε συνεργασία με τις Συνελεύσεις στους τόπους δουλειάς, στα Πανεπιστήμια κλπ., και από τις συνομοσπονδίες τους ή αντίστοιχα από τα κεντρικά τους όργανα, ανάλογα με το τι είδους νέα κοινωνική οργάνωση προτιμάει ο ντόπιος πληθυσμός σε κάθε γεωγραφική περιοχή.

Μεσοπρόθεσμος στόχος δηλαδή του Μετώπου θα έπρεπε να είναι η οικοδόμηση των βάσεων μιας **Αυτοδύναμης Οικονομίας και πολιτείας**. Χρειάζεται δηλαδή στο στάδιο αυτό να δημιουργηθεί μια **ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ (όχι αυτάρκης) οικονομία που θα στηρίζεται κατ' αρχήν στους εγχώριους παραγωγικούς πόρους για την κάλυψη των αναγκών μας, και μόνο κατ' εξαίρεση σε ξένους παραγωγικούς πόρους**, τους οποίους μπορούμε ν' αποκτούμε μέσω των εξαγωγών των πλεονασμάτων μας, και ενός τουρισμού που θα σέβεται τον ελληνικό λαό και το περιβάλλον, προσφέροντας υπηρεσίες, όχι απλά στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα του εξωτερικού, όπως σήμερα, αλλά σε κάθε κοινωνικό στρώμα, σε ένα κλίμα διεθνούς αλληλεγγύης.

Δηλαδή θα πρέπει:

[1]. να ληφθούν μέτρα για να ξανακτιστεί η **παραγωγική δομή της χώρας**, που έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά μετά την πλήρη ενσωμάτωσή της στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ, και

[2]. να **διαμορφωθεί ένα συναφές καταναλωτικό πρότυπο**, πέρα από αυτό που μας επέβαλαν η εξάρτησή μας από την ΕΕ και το υπάρχον σύστημα, και οδήγησαν στη σημερινή πολυδιάστατη κρίση και στη συνακόλουθη οικονομική, κοινωνική και οικολογική καταστροφή.

«ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ» Ή ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ;

Το βασικό επομένως αίτημα του Μετώπου θα έπρεπε να είναι η **άμεση διεξαγωγή εκλογών για την ανάδειξη μιας Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου που θα ελέγχεται από τους εντολοδόχους των Συνελεύσεων γειτονιάς, των**

τόπων δουλειάς κτλ.. Σε αυτές το Μέτωπο θα κατέβαινε με πρόγραμμα ώστε η Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου που θα αναδειχτεί από αυτές:

α) να υλοποιήσει άμεσα τους άμεσους στόχους και τα συμπληρωματικά μέτρα που αναφέραμε παραπάνω και περιγράφονται στη θέση 6 της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ» για το πρώτο στάδιο, ώστε να επιτευχθεί η άμεση έξοδος από την κρίση και,

β) να δεσμευτεί, αφού θα έχει υλοποιήσει τους παραπάνω στόχους, να προχωρήσει στην προκήρυξη Εκλογών για Συντακτική Συνέλευση, η οποία θα θεσμοθετούσε τις αλλαγές που απαιτούνται στο Ενδιάμεσο στάδιο για την οικοδόμηση των βάσεων μιας Αυτοδύναμης Οικονομίας όπως αναφέρθηκε παραπάνω.

ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ;!

ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Σε αυτό το αρχικό στάδιο οι πυρήνες του Λαϊκού Μετώπου παλεύουν με:

Α. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΡΟΛΟ

Το Μέτωπο θα έπρεπε να ξεκινήσει μια εκστρατεία με εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα που να εξηγούν γιατί χωρίς την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ (και όχι απλά την Ευρωζώνη) και τα άλλα μέτρα που προτείνουμε δεν είναι δυνατή ούτε η μόνιμη έξοδος από την κρίση ούτε η αποδέσμευση από τη Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση. Η μαζική αυτή εκστρατεία θα έπρεπε να συνοδεύεται από τη δημιουργία εναλλακτικών ΜΜΕ που θα απομυθοποιούσαν και θα κατέρριπταν την συστημική προπαγάνδα (εναλλακτικά έντυπα, ραδιόφωνα, κανάλια, διαδικτυακά μέσα κ.λπ.).

Β. ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΡΟΛΟ

Οργάνωση όλων των ενδιαφερόμενων κατά τόπους και σε εθνικό επίπεδο σε λαϊκομετωπικούς πυρήνες που θα οργανώνονταν αμεσοδημοκρατικά και ακόμη και τα μέλη ήδη υπάρχουσών πολιτικών οργανώσεων θα μετείχαν σε αυτούς τους πυρήνες σαν μέλη του Λαϊκού Μετώπου και όχι σαν οργανώσεις. Οι πυρήνες αυτοί θα μπορούσαν να αναπτύσσονται γεωγραφικά (πόλεις/γειτονιές/χωριά κ.λπ.) ή στον τόπο δουλειάς, εκπαίδευσης κ.λπ. Όλοι αυτοί οι πυρήνες και ανάλογα με την αριθμητική δύναμη των μελών τους θα έπρεπε να συνομοσπονδιοποιούνται στο περιφερειακό επίπεδο και από εκεί στο εθνικό, στέλνοντας εντολοδόχους στα συνομοσπονδιακά όργανα που θα ήταν ανακλητοί.

Γ. ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Οι μορφές του αγώνα για την επίτευξη αυτών των στόχων θα κυμαίνονταν από ένα κίνημα άγριων απεργιών από κάτω, που θα ξεπερνούσαν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κλπ) καθώς και τις ηγεσίες της «Αριστεράς» — οι οποίες δεν διανοούνται να θέσουν στόχους σαν τους παραπάνω— μέχρι τις καταλήψεις και, το κυριότερο, την οργανωμένη μαζική άρνηση πληρωμών των χαρατσιών, την άρνηση εφαρμογής περικοπών στην Υγεία, εκπαίδευση κ.λπ., την παρεμπόδιση πλειστηριασμών, των «επισκέψεων» της Τρόικας κ.λπ..

Το ΜΕ.Κ.Ε.Α. θα μπορούσε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία, συντονίζοντας και πολιτικοποιώντας τις απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις διαφόρων κλάδων, που θα κλιμακώνονταν σε επαναλαμβανόμενες ανά εβδομάδα 48ωρες απεργίες, οι οποίες θα παρέλυαν την οικονομική και κοινωνική ζωή της Χώρας, και θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μια Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, οδηγώντας σε εξαναγκασμό της κοινοβουλευτικής Χούντας για άμεσες εκλογές με στόχο την ανάδειξη της προαναφερόμενης Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου.

Έτσι θα μπορούσαν να ξεσπάσουν πραγματικά ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ, οι οποίες θα αδρανοποιούσαν την κοινοβουλευτική Χούντα και τα αριστερο-δεξιά δεκανίκια της Παγκοσμιοποίησης, και θα επιτάχυναν τις ριζοσπαστικές λαϊκές αλλαγές που προτείνει το Μέτωπο ΜΕΚΕΑ.

Το ΜΕ.Κ.Ε.Α. θα μπορούσε επίσης να οργανώσει Λαϊκές Πολιτοφυλακές στις γειτονιές για την αυτό-προστασία των πολιτών και των μεταναστών από τραμπουκοειδή διαφόρων ειδών και προελεύσεων, σε αντίθεση με τον ανέξοδο «αντιφασιστικό» οίστρο των περισσότερων «Αριστερών» οργανώσεων που ούτε καν δημιουργούν δικές τους Επιτροπές Περιφρούρησης στις «δύσκολες» γειτονιές, συμπράττοντας έτσι σε «Μέτωπα Αντιφά» με τον ΣΥΡΙΖΑ, το...ΠΑΣΟΚ και το «αντικαπιταλιστικό» ΣΕΚ κλπ. —γνωστά δεξιο-αριστερά δεκανίκια της Παγκοσμιοποίησης!

Το ΜΕ.Κ.Ε.Α. θα μπορούσε επίσης να οργανώσει και δίκτυα πραγματικής αλληλεγγύης σε απευθείας συνεννόηση με παραγωγούς, ώστε να αναδεικνυόταν η αθλιότητα της «αυτό-διαχείρισης» της φτώχειας μας που μας επιφυλάσσει (με το αζημίωτο!) η «Αριστερή Κυβέρνηση», σε συνεργασία με ποικίλες «αναρχο-αριστερές» πτέρυγες της Εκφυλισμένης Αριστεράς. Τα δίκτυα αυτά αλληλεγγύης θα ήταν πραγματικά λαϊκά γιατί δεν θα στόχευαν στην ελεημοσύνη και την εξάρτηση των πιο εξαθλιωμένων συνανθρώπων μας από φιλανθρωπίες τύπου Σόρος και ΣΥΡΙΖΑ, αλλά στην κάλυψη

κάποιων βασικών αναγκών σε συνεργασία με ανθρώπους που παλεύουν σε έναν κοινό αγώνα για την Κοινωνική και Εθνική μας Απελευθέρωση.

Φυσικά, πραγματική κάλυψη όλων των λαϊκών αναγκών σε μεγάλη κλίμακα θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με την ανάληψη της εξουσίας από μια *Κυβέρνηση Λαϊκού Μέτωπου* όπως αναφέραμε, και με το χτίσιμο **ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, που θα ελέγχεται μέσα από διάφορες μορφές οργάνωσης «από τα κάτω» (Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικοσοσιαλιστική, αναρχοσυνδικαλιστική κ.α.), από τον ίδιο τον λαό ([βλ. ΘΕΣΗ 7 από την «ΕΚΚΛΗΣΗ»](#))**

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΟΜΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΕΝΟΣ ΠΑΛΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ *ΕΞΕΓΕΡΣΕΩΝ* ΠΟΥ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ *ΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ* ΤΩΝ ΛΑΩΝ - ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ-, ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΥΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ Ή ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΕΘΝΙΚΗ ΕΛΙΤ

ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ ΣΕ ΡΙΖΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟ-ΔΕΞΙΩΝ ΥΠΟΣΤΗΛΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΑΞΗΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ *ΛΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΟΥΝ «ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ»*, ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΛΑΟ ΧΩΡΙΣΤΑ.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΕΤΣΙ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ *ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ* ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΠΙΤΑΧΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΓΙΑ ΛΗΨΗ ΤΩΝ *ΑΜΕΣΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΕΞΟΔΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΕ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ!*

ΕΤΣΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ *ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΑΜΟΙΒΑΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ*, ΠΟΥ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΘΑ ΕΝΩΝΟΝΤΑΙ ΣΕ *ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ* --ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ, ΟΠΩΣ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΖΕΙ Η ΕΚΦΥΛΙΣΜΕΝΗ «ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Ιούλης 2013

Πρωτοβουλία για ένα Λαϊκό Μέτωπο Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης (ΜΕ.Κ.Ε.Α.)

www.mekea.org επικοινωνία: mekea@mekea.org 6 93 783 59 19